

Υπόθεση C-550/19

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

17 Ιουλίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Juzgado de lo Social n.º 14 de Madrid (Ισπανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

4 Ιουλίου 2019

Ενάγων:

EV

Εναγόμενες:

Obras y Servicios Públicos, S.A.

Acciona Agua, S.A.

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Αγωγή του EV με αίτημα να αναγνωρισθεί η προϋπηρεσία του ήδη από την πρώτη σύμβαση που συνήψε με την Obras y Servicios Públicos, S.A., καθώς και ότι η εργασιακή του σχέση είναι αορίστου χρόνου.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως έχει διττό αντικείμενο: αφενός, την εξακρίβωση της συμβατότητας του άρθρου 24 της συλλογικής σύμβασης του κατασκευαστικού κλάδου με τη ρήτρα 4, παράγραφος 1, της συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP, καθόσον το εν λόγω άρθρο προβλέπει, ως εξαίρεση από την εθνική νομοθεσία, ότι οι εργαζόμενοι με σύμβαση ορισμένου χρόνου για την εκτέλεση έργου (contrato fijo de obra) δεν μπορούν να αποκτήσουν την ιδιότητα εργαζομένων αορίστου χρόνου· αφετέρου, την εξακρίβωση της συμβατότητας με το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/23 του άρθρου 27 της

προμνησθείσας συλλογικής σύμβασης, καθόσον προβλέπει, ως εξαίρεση από την εθνική νομοθεσία, ότι, σε περίπτωση υποκατάστασης του εργοδότη, λόγω αναθέσεως δημόσιας σύμβασης σε νέο ανάδοχο, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των εργαζομένων με σύμβαση ορισμένου χρόνου για την εκτέλεση έργου τα οποία οφείλει να τηρεί η νέα επιχείρηση ή οντότητα είναι αποκλειστικά και μόνο εκείνα που προβλέπονται στην τελευταία σύμβαση που συνήψε ο εργαζόμενος με τον προηγούμενο ανάδοχο.

Προδικαστικά ερωτήματα

– Πρώτο προδικαστικό ερώτημα:

Έχουν η ρήτρα 4, παράγραφος 1, της συμφωνίας-πλαίσου για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP και ενσωματώθηκε στην κοινοτική έννομη τάξη με την οδηγία 1999/70 του Συμβουλίου και και η οδηγία 2001/23 την έννοια ότι δεν υφίσταται αντικειμενικός λόγος ο οποίος να δικαιολογεί το ότι έρχεται σε αντίθεση με την εθνική νομοθεσία η συλλογική σύμβαση του κατασκευαστικού κλάδου η οποία ορίζει, στο άρθρο της 24, παράγραφος 2, ότι, ανεξαρτήτως της διάρκειας της γενικής σύμβασης για συγκεκριμένο έργο, δεν εφαρμόζονται τα προβλεπόμενα στο άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α, του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα), οι δε εργαζόμενοι διατηρούν την ιδιότητα «εργαζομένων με σύμβαση ορισμένου χρόνου για την εκτέλεση έργου (contrato fijo de obra)» τόσο στις περιπτώσεις αυτές όσο και στις περιπτώσεις διαδοχής του φορέα της επιχείρησης κατά το άρθρο 44 του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα) ή υποκατάσταση κατά το άρθρο 27 της εν λόγω συλλογικής σύμβασης, ενώ στο πλαίσιο της ως άνω εθνικής νομοθεσίας το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α, του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα) ορίζει ότι «[ο/ι εν λόγω συμβάσεις δεν μπορούν να έχουν διάρκεια μεγαλύτερη από τρία έτη, δυνάμενη να παραταθεί έως δώδεκα μήνες μέσω εθνικής κλαδικής συλλογικής συμβάσεως ή, ελλείψει τέτοιας, μέσω κλαδικής συλλογικής συμβάσεως κατώτερου επιπέδου. Κατά την εκπνοή των σχετικών περιόδων, οι εργαζόμενοι αποκτούν το καθεστώς του μονίμου προσωπικού της επιχειρήσεως];

– Δεύτερο προδικαστικό ερώτημα:

Έχουν η ρήτρα 4, παράγραφος 1, της συμφωνίας-πλαίσου για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP και ενσωματώθηκε στην κοινοτική έννομη τάξη με την οδηγία 1999/70 του Συμβουλίου και η οδηγία 2001/23 την έννοια ότι δεν υφίσταται αντικειμενικός λόγος που να δικαιολογεί το ότι έρχεται σε αντίθεση με την εθνική νομοθεσία η συλλογική σύμβαση του κατασκευαστικού κλάδου η οποία ορίζει, στο άρθρο της 24, παράγραφος 5, ότι η σύναψη για διαφορετικές θέσεις εργασίας δύο ή περισσότερων συμβάσεων ορισμένου χρόνου για την εκτέλεση έργου με την ίδια επιχείρηση ή τον ίδιο όμιλο επιχειρήσεων κατά την περίοδο και για το χρονικό διάστημα που προβλέπεται στο άρθρο 15, παράγραφος 5, του Estatuto de los

Trabajadores (εργατικού κώδικα) δεν συνεπάγεται την εφαρμογή του καθεστώτος που προβλέπεται στον εν λόγω κανόνα τόσο στις περιπτώσεις αυτές όσο και στις περιπτώσεις διαδοχής του φορέα της επιχείρησης κατά το άρθρο 44 του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα) ή υποκατάσταση κατά το άρθρο 27 της εν λόγω γενικής συλλογικής σύμβασης, ενώ στο πλαίσιο της ως άνω εθνικής νομοθεσίας το άρθρο 15, παράγραφος 5, του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα) ορίζει ότι «[μ]ε την επιφύλαξη των διατάξεων των παραγράφων 1, στοιχείο α, 2 και 3, οι εργαζόμενοι που απασχολήθηκαν, είτε συνεχώς είτε με διακοπές, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των είκοσι τεσσάρων μηνών εντός περιόδου τριάντα μηνών, σε θέση εργασίας όμοια ή διαφορετική στην ίδια επιχείρηση ή στον ίδιο όμιλο επιχειρήσεων, έχοντας συνάψει τουλάχιστον δύο συμβάσεις ορισμένου χρόνου, είτε απευθείας είτε μέσω επιχειρήσεων προσωρινής απασχολήσεως προσωπικού, με τις ίδιες ή διαφορετικές συμβατικές λεπτομέρειες ορισμένου χρόνου, αποκτούν το καθεστώς εργαζομένων αορίστου χρόνου. Τα προβλεπόμενα στο προηγούμενο εδάφιο εφαρμόζονται επίσης σε περιπτώσεις διαδοχής ή υποκατάστασης εργοδότη κατά τα οριζόμενα στον νόμο ή στη συλλογική σύμβαση»;

– Τρίτο προδικαστικό ερώτημα:

Αντιβαίνει στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/23 όρος της συλλογικής σύμβασης του κατασκευαστικού κλάδου δυνάμει του οποίου τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που πρέπει να τηρεί η νέα επιχείρηση ή οντότητα, η οποία πρόκειται να εκτελέσει τη δραστηριότητα που αποτελεί αντικείμενο της δημόσιας σύμβασης, **περιορίζονται αποκλειστικά και μόνο σε εκείνα που προκύπτουν από την τελευταία σύμβαση** που συνήψε ο εργαζόμενος με την επιχείρηση που παύει να είναι ανάδοχος της δημόσιας σύμβασης και έχει το ως άνω άρθρο την έννοια ότι ο όρος αυτός δεν συνιστά αντικειμενικό λόγο που να δικαιολογεί την αντίθεση προς την εθνική νομοθεσία, στο πλαίσιο της οποίας το άρθρο 44 του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα) προβλέπει την υποκατάσταση σε όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις χωρίς περιορισμό στην τελευταία σύμβαση;

Παρατιθέμενες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Οδηγία 1999/70/EK του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (ΕΕ 1999, L 175, σ. 43).

Συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου, η οποία προσαρτάται στο παράρτημα της οδηγίας 1999/70. Ρήτρα 4, παράγραφος 1.

Οδηγία 2001/23/EK του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 2001, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων ή επιχειρήσεων (ΕΕ 2001, L 82, σ. 16). Άρθρο 1 και άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3.

Αποφάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης:

της 14ης Σεπτεμβρίου 2000, Collino και Chiappero, C-343/98, EU:C:2000:441, σκέψεις 51 και 52·

της 20ής Ιανουαρίου 2011, CLECE, C-463/09, EU:C:2011:24, σκέψεις 29, 35, 36, 39·

της 6ης Σεπτεμβρίου 2011, Scattolon, C-108/10, EU:C:2011:542, σκέψη 75 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία·

της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Carratú, C-361/12, ECLI:EU:C:2013:830·

της 19ης Οκτωβρίου 2017, Securitas, C-200/16, EU:C:2017:780, σκέψεις 23, 24, 26, 27 και 28·

της 11ης Ιουλίου 2018, Somoza Hermo και Ilunión Seguridad (C-60/17, EU:C:2018:559).

Παρατιθέμενες διατάξεις του εθνικού δικαίου

Ley del Estatuto de los Trabajadores (νόμος περί εργατικού κώδικα), του οποίου το κωδικοποιημένο κείμενο εγκρίθηκε με το Real Decreto Legislativo (βασιλικό νομοθετικό διάταγμα) 2/2015, της 23ης Οκτωβρίου 2015 (BOE αριθ. 255, της 24ης Οκτωβρίου 2015) (στο εξής: εργατικός κώδικας). Άρθρο 15, παράγραφοι 1 και 6, και άρθρο 44.

Convenio Colectivo del Sector de la Construcción (συλλογική σύμβαση του κατασκευαστικού κλάδου) (BOE αριθ. 232, της 26ης Σεπτεμβρίου 2017, σ. 94090) (στο εξής: συλλογική σύμβαση). Άρθρο 24, παράγραφοι 2 και 5, και άρθρο 27.

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της πορείας της διαδικασίας

- 1 Ο ΕΥ έχει συνάψει σειρά συμβάσεων ορισμένου χρόνου πλήρους απασχόλησης με την Obras y Servicios Públicos, S.A. από τις 8 Ιανουαρίου 1996, χωρίς δε διακοπή από τις 24 Ιανουαρίου 1997. Η τελευταία σύμβαση υπογράφηκε την 1η Ιανουαρίου 2014 και δεν έχει λήξει ακόμη. Η Obras y Servicios Públicos, S.A., αναγνωρίζει την προϋπηρεσία του ΕΥ από την 1η Ιανουαρίου 2014.
- 2 Στις 3 Οκτωβρίου 2017, η επιχείρηση Acciona Agua, S.A. υποκατέστησε την Obras y Servicios Públicos, S.A. και κατέστη εργοδότης του ΕΥ, δεδομένου ότι ανατέθηκε σε αυτήν η σύμβαση με την ονομασία «Επείγουσες εργασίες ανακαίνισης και επισκευής στο δίκτυο παροχής και επαναχρησιμοποίησης της Canal de Isabel II Gestión SA» (στο εξής: δημόσια σύμβαση).

- 3 Προηγουμένως, στις 5 Σεπτεμβρίου 2017, ο ΕΥ είχε ασκήσει αγωγή κατά του εργοδότη του, της Obras y Servicios Públicos, S.A., και κατά της Acciona Agua, S.A., με αίτημα να αναγνωρισθεί η προϋπηρεσία του από τις 8 Ιανουαρίου 1996 καθώς και ότι η εργασιακή του σχέση είναι αορίστου χρόνου.

Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 4 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δεν περιέχει επιχειρήματα των διαδίκων.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της διατάξεως περί παραπομπής

- 5 Η υπό κρίση υπόθεση αφορά σύμβαση ορισμένου χρόνου για την εκτέλεση έργου, η οποία συνιστά ειδική σύμβαση ορισμένου χρόνου του κατασκευαστικού κλάδου. Η σύμβαση αυτή συνάπτεται για την εκτέλεση συγκεκριμένου έργου, ανεξαρτήτως της διάρκειας αυτού, και συνιστά εξαίρεση από το σύνηθες καθεστώς των συμβάσεων για την εκτέλεση έργου ή την παροχή υπηρεσιών το οποίο ορίζεται στο άρθρο 15, παράγραφος 1, του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα), και από το γενικό καθεστώς των συμβάσεων ορισμένου χρόνου, το οποίο ορίζεται στο άρθρο 15, παράγραφος 5, του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα), τα οποία προβλέπουν μέγιστη διάρκεια των συμβάσεων, πέραν της οποίας ο εργαζόμενος καθίσταται μόνιμος (ήτοι η σύμβασή του γίνεται αορίστου χρόνου). Επιπλέον, η σύμβαση ορισμένου χρόνου για την εκτέλεση έργου θέτει όριο στην προϋπηρεσία του εργαζομένου η οποία αναγνωρίζεται σε περίπτωση μεταβίβασης επιχειρήσεων, ζήτημα επί του οποίου επίσης ερίζουν οι διάδικοι στην υπό κρίση υπόθεση.
- 6 Προτού εξετάσει τα προδικαστικά ερωτήματα, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η οδηγία 1999/70 τυγχάνει εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η οδηγία 1999/70 τυγχάνει εφαρμογής εν προκειμένω, δεδομένου ότι η σύμβαση ορισμένου χρόνου για την εκτέλεση έργου είναι σύμβαση απασχόλησης ορισμένης διάρκειας και υπενθυμίζει ότι, δυνάμει της απόφασης Carratú, η ρήτρα 4, παράγραφος 1, της συμφωνίας-πλαισίου μπορεί να θεωρηθεί, από την άποψη του περιεχομένου της, ως απαλλαγμένη αιρέσεων και ακριβώς, ώστε να μπορούν οι ιδιώτες να την επικαλούνται ενώπιον εθνικού δικαστηρίου.
- 7 Σε σχέση με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, όσον αφορά την οδηγία 2001/23, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι το άρθρο της 1, παράγραφος 1, έχει την έννοια ότι η οδηγία αυτή έχει εφαρμογή σε περίπτωση στην οποία υπάρχει σύμβαση με επιχείρηση για την παροχή κατασκευαστικών υπηρεσιών και, για τους σκοπούς της παροχής των εν λόγω υπηρεσιών, συνάπτεται νέα σύμβαση με άλλη επιχείρηση η οποία αναλαμβάνει, δυνάμει συλλογικής σύμβασης, σημαντικό μέρος, από απόψεως αριθμού και ικανοτήτων, του προσωπικού που χρησιμοποιούσε η πρώτη επιχείρηση για την παροχή των εν λόγω υπηρεσιών, στην περίπτωση η οικεία δραστηριότητα βασίζεται κυρίως στο εργατικό δυναμικό.

- 8 Κατά το άρθρο της 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', η οδηγία 2001/23 εφαρμόζεται σε οποιαδήποτε μεταβίβαση επιχείρησης, εγκατάστασης ή τμήματος επιχείρησης ή εγκατάστασης σε άλλον εργοδότη, ως αποτέλεσμα νομικής μεταβίβασης ή συγχώνευσης.
- 9 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι, κατά πάγια νομολογία, η έκταση εφαρμογής του άρθρου αυτού δεν μπορεί να εκτιμηθεί αποκλειστικώς βάσει γραμματικής ερμηνείας. Επομένως, η οδηγία 2001/23 εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις μεταβολής, στο πλαίσιο συμβατικών σχέσεων, του υπευθύνου για την εκμετάλλευση της επιχείρησης φυσικού ή νομικού προσώπου το οποίο αναλαμβάνει συμβατικώς τις υποχρεώσεις του εργοδότη έναντι των εργαζομένων της επιχείρησης. Ως εκ τούτου, προκειμένου να τυγχάνει εφαρμογής η οδηγία 2001/23 δεν είναι αναγκαίο να υφίστανται άμεσες συμβατικές σχέσεις μεταξύ του μεταβιβάζοντος και του διαδόχου, η δε μεταβίβαση μπορεί να πραγματοποιηθεί επίσης μέσω τρίτου.
- 10 Εξάλλου, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 2001/23, για να έχει εφαρμογή η οδηγία αυτή, η μεταβίβαση πρέπει να αφορά «οικονομική[ή] οντότη[α] που διατηρεί την ταυτότητά της, η οποία νοείται ως σύνολο οργανωμένων πόρων με σκοπό την άσκηση οικονομικής δραστηριότητας, είτε κυρίας είτε δευτερεύουσας».
- 11 Κατά το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προκειμένου να διαπιστωθεί αν συντρέχει όντως η προϋπόθεση αυτή, πρέπει να ληφθούν υπόψη όλα τα πραγματικά περιστατικά που χαρακτηρίζουν την επίμαχη πράξη, και ειδικότερα το είδος της επιχείρησης ή της εγκατάστασης περί της οποίας πρόκειται, στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι η σημασία που πρέπει να δοθεί στα διάφορα κριτήρια αναγκαστικά ποικίλλει αναλόγως της ασκούμενης δραστηριότητας, και μάλιστα των μεθόδων παραγωγής ή εκμετάλλευσης που χρησιμοποιούνται στην οικεία επιχείρηση, στην οικεία εγκατάσταση ή στο οικείο τμήμα εγκατάστασης.
- 12 Ειδικότερα, στο μέτρο που, σε ορισμένους τομείς στους οποίους η δραστηριότητα στηρίζεται κυρίως στο εργατικό δυναμικό, σύνολο εργαζομένων τους οποίους ενώνει σταθερά μια κοινή δραστηριότητα μπορεί να αντιστοιχεί σε οικονομική μονάδα, μια τέτοια μονάδα μπορεί να διατηρεί την ταυτότητά της και μετά τη μεταβίβασή της, όταν ο νέος επιχειρηματίας δεν αρκείται στη συνέχιση της εν λόγω δραστηριότητας, αλλά, επιπλέον, προσλαμβάνει σημαντικό τμήμα, από άποψη αριθμού και ικανοτήτων, του προσωπικού στο οποίο ο προκάτοχός του είχε αναθέσει ειδικά το έργο αυτό. Στην περίπτωση αυτή, ο νέος επικεφαλής της επιχείρησης αποκτά συγκεκριμένα το οργανωμένο σύνολο στοιχείων το οποίο θα του παράσχει τη δυνατότητα να συνεχίσει κατά τρόπο σταθερό τις δραστηριότητες ή ορισμένες δραστηριότητες της μεταβιβάζουσας επιχείρησης.
- 13 Συνεπώς, κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, δραστηριότητα όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη μπορεί να θεωρείται δραστηριότητα που βασίζεται κυρίως στο εργατικό δυναμικό και, ως εκ τούτου, ένα σύνολο εργαζομένων οι

οποίοι ασκούν σταθερά από κοινού δραστηριότητα ανακαίνισης και επισκευής μπορεί να αντιστοιχεί σε οικονομική μονάδα.

- 14 Πρέπει, επίσης, η ταυτότητα αυτή να διατηρηθεί και μετά τη μεταβίβαση. Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι, καθόσον ο εργαζόμενος παρέσχε υπηρεσίες από το 1996 στην Obras y Servicios Públicos, S.A., υποκατασταθείσα από την Acciona Agua, S.A., η οποία ανέλαβε τους εργαζομένους που απασχολούνταν για την εκτέλεση της δημόσιας σύμβασης, η ταυτότητα οικονομικής μονάδας όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η οποία βασίζεται κυρίως στο εργατικό δυναμικό, μπορεί να διατηρείται αν ο φερόμενος ως διάδοχος εργοδότης αναλαμβάνει το κύριο μέρος του προσωπικού της οντότητας αυτής. Δεδομένου ότι αυτό συμβαίνει εν προκειμένω, η οδηγία 2001/23 τυγχάνει πλήρους εφαρμογής, κατ' αναλογία προς την απόφαση Somoza Herme και Iunión Seguridad.
- 15 Όσον αφορά το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει τα ακόλουθα. Κατά πρώτον, εκθέτει ότι η αμφιβολία αφορά εργαζομένους ορισμένου χρόνου, οι οποίοι πρέπει να θεωρούνται αντίστοιχοι εργαζόμενοι για τους σκοπούς της εφαρμογής της ρήτρας 4 της συμφωνίας-πλαισίου.
- 16 Κατά δεύτερον, το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι το ζήτημα της αντιστοιχίας αφορά όρο εργασίας: εάν το άρθρο 15 του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα) εφαρμοστεί στους εργαζομένους ορισμένου χρόνου του κατασκευαστικού κλάδου, θα πρέπει να αναγνωριστεί στον ενάγοντα προϋπηρεσία από την πρώτη σύμβαση και όχι προϋπηρεσία αντιστοιχούσα στην τελευταία σύμβαση, όπως ορίζει το άρθρο 24, παράγραφος 5, της συλλογικής σύμβασης, καθώς και η ιδιότητα εργαζομένου αορίστου χρόνου.
- 17 Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει ήδη αποφανθεί ότι σκοπός της οδηγίας 2001/23 είναι να εγγυάται, στο μέτρο του δυνατού, τη συνέχιση των συμβάσεων ή των εργασιακών σχέσεων με τον διάδοχο, χωρίς μεταβολές, ώστε να μην περιέρχονται οι εργαζόμενοι, λόγω της μεταβίβασης και μόνο, σε δυσμενέστερη θέση, καθώς και να διασφαλίζει δίκαιη ισορροπία μεταξύ των συμφερόντων των εργαζομένων, αφενός, και των συμφερόντων του διαδόχου, αφετέρου.
- 18 Ως προς το ζήτημα της ισορροπίας αυτής, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάνθηκε, στη σκέψη 51 της απόφασης Collino και Chiappero ότι, για τον υπολογισμό των δικαιωμάτων οικονομικής φύσεως, ο διάδοχος οφείλει να λάβει υπόψη το σύνολο των ετών υπηρεσίας που συμπλήρωσε το προσωπικό που υπήχθη σε αυτόν συνεπεία της μεταβίβασης, στο μέτρο που η υποχρέωση αυτή απορρέει από την εργασιακή σχέση που συνέδεε το προσωπικό αυτό με τον μεταβιβάζοντος και σύμφωνα με τους όρους που συνομολογήθηκαν στο πλαίσιο της σχέσης αυτής.

- 19 Ως εκ τούτου, η συλλογική σύμβαση περιορίζει το δικαίωμα των εργαζομένων στη διατήρηση των όρων της απασχόλησης, λόγω της μη εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 15, παράγραφος 1, του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα), και τούτο δεν συνάδει προς τις απαιτήσεις της οδηγίας 1999/70.
- 20 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2001/23 διατυπώνει την αρχή κατά την οποία τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του μεταβιβάζοντος, που απορρέουν από σύμβαση εργασίας ή από εργασιακή σχέση υφισταμένη κατά την ημερομηνία της μεταβίβασης, μεταβιβάζονται στον διάδοχο. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της ίδιας οδηγίας ορίζει ότι τα κράτη μέλη δύνανται να προβλέπουν ότι, μετά την ημερομηνία της μεταβίβασης, ο μεταβιβάζων και ο διάδοχος εξακολουθούν να ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, ως προς υποχρεώσεις που γεννήθηκαν πριν από τη μεταβίβαση και απορρέουν από σύμβαση εργασίας ή εργασιακή σχέση, οι οποίες υφίσταντο κατά την ημερομηνία της μεταβίβασης.
- 21 Συναφώς, το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Estatuto de los Trabajadores (εργατικού κώδικα) ορίζει ότι «[η] μεταβίβαση επιχειρήσεως, εγκαταστάσεως ή αυτόνομης παραγωγικής μονάδας δεν συνεπάγεται, αφ' εαυτής, τη λύση της εργασιακής σχέσεως· ο νέος εργοδότης υποκαθίσταται στα εργατικής και κοινωνικοασφαλιστικής φύσεως δικαιώματα και υποχρεώσεις του προηγούμενου εργοδότη, συμπεριλαμβανομένων των επαγγελματικών συνταξιοδοτικών προγραμμάτων, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τη σχετική ειδική ρύθμιση και, γενικώς, σε όλες τις υποχρεώσεις συμπληρωματικής κοινωνικής προστασίας τις οποίες είχε αναλάβει ο μεταβιβάζων». Συνεπώς, κατά το αιτούν δικαστήριο, το άρθρο 24 της συλλογικής σύμβασης αντιβαίνει στο άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2001/23, δεδομένου ότι αποκλείει τις υποχρεώσεις του διαδόχου όσον αφορά δικαιώματα προϋπηρεσίας των εργαζομένων, καθόσον η συλλογική σύμβαση λαμβάνει υπόψη μόνο την τελευταία σύμβαση του εργαζομένου και όχι τη συνολική διάρκεια της σχέσης του εργαζομένου η οποία είναι εγγενής στη σύμβαση εργασίας που συνήφθη για την εκτέλεση της δημόσιας σύμβασης. Εξάλλου, το άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της ίδιας οδηγίας προβλέπει τη δυνατότητα αλληλέγγυας και εις ολόκληρον ευθύνης του μεταβιβάζοντος και του διαδόχου και για τον λόγο αυτό είναι αναγκαία η απάντηση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα προδικαστικά ερωτήματα.